

MIHAI CĂLIN: „Sunt, totuși, actor!”

*Simpaticului prezentator de concursuri al celui mai apreciat post de televiziune din România la ora actuală – PRO TV – fanii îi spun: „Mișu, dă-mi un autograf pentru mine și pentru prietena mea, și pentru bunicul și bunica...”. Dar lor le e greu să-i aprecieze valoarea profesională care se manifestă, în primul rând, în actorie. Așa s-a întâmplat că, într-o sâmbătă, când vedeam (a doua oară) spectacolul **Uriel Acosta** al Teatrului Evreiesc de Stat, o variantă a clasicei **Romeo și Julieta**, iar publicul, neavizat, incapabil de a înțelege o emoție profundă, s-a comportat nedemn, Mihai Călin mi-a mărturisit:*

■ Cehov are o replică în **Trei surori**: „Grosolănia mă tulbură și mă jignește”. Asta ar trebui să le dea de gândit multora. Mă agasează, mă tulbură și mă jignește un public precum cel de azi, format din puști care nu au nici o considerație față de teatru, piesă, actori, și care apoi se îngheșuie la cabina mea. Am dat un singur autograf, în care am scris: „Pentru elevii Liceului «Matei Basarab», cu multă părere de rău că v-am cunoscut personal”.

*Prima dată când am văzut spectacolul, acesta a avut un public excepțional, în rândurile căruia am remarcat-o și pe **Maia Morgenstern**. Acum, acest spectacol-eveniment n-a avut parte decât de elevi de liceu care strigau: „Bravo, PRO TV!” în timpul reprezentației...*

■ Deocamdată mi se pare amuzant, îmi place când mă văd pe stradă, oamenii se uită cu drag și cu bucurie la mine. Nu știu cum o să fie mai târziu, dacă o să mă agaseze popularitatea. Sigur că e frumos ca un actor să facă numai teatru, dar, realist vorbind, nu se poate trăi numai din salariul de actor. Faptul că sunt prezentator la PRO TV nu mi se pare o altă meserie. Nu o fac numai pentru bani; chiar îmi place. Adică e nostim și nu cred (deocamdată) că îmi afectează profesia pe care o am de fapt.

Pe Mihai Călin l-am remarcat la debutul din filmul „Pepe și Fifi”, în regia lui Dan Pița. „Sensibilitate maladivă”, așa îl caracterizam pe tânărul actor abia ieșit din facultate, care juca (alături de Irina Movilă și Cristian Iacob) cel mai greu rol – prietenul infirm al protagoniștilor, imobilizat într-un scaun cu roțile, căutând mereu drumul spre Lumină cu ochii, căci doar ei îi rămăseseră întregi. Niște ochi splendizi, vii. Și un farmec unic al zâmbetului, care nu seamănă cu al celorlalte vedete masculine ale „noului val”. Datele fizice, remarcabile într-adevăr, egalează cu greu trăirile interioare pe care Mihai Călin le transmitea tocmai prin ne-cuvinte. Contrar aparențelor, aiuritul de pe micul ecran e doar unul dintre rolurile actorului. Omul e cu totul altfel. Timid, cu bun-simț (și cu simț al măsurii!), interlocutorul m-a cucerit în momentul în care mi-a spus: „Sunt, totuși, actor!”.

■ Am terminat ATF-ul în 1994, intrasem „din prima”, renunțând la Facultatea de Energetică, pe care am urmat-o doar trei ani. Profesor mi-a fost Grigore Gonța,

regizorul spectacolului **Uriel Acosta**. Domnia sa ne-a spus că se simte obligat moral ca, după absolvire, să-i ajute pe cei mai buni studenți să intre în teatru (alături de mine, evoluează în spectacol doi foști colegi de an: Marius Drogeanu și Ovidiu Cunceș). Am făcut în ultimul an de facultate alte două spectacole cu domnul Gonța. Lucrarea noastră de diplomă am jucat-o nu la Studioul Casandra, ci pe scena Teatrului Național: **Numele trandafirului**. La celălalt spectacol pe care l-am lucrat cu dânsul, deși aveam un rol important, am fost nevoit să renunț, să mă opresc din repetiții, pentru că a trebuit să aleg între teatru și film. Oferta lui Dan Pița pentru un rol principal m-a făcut să aleg atunci filmul. A fost debutul meu „absolut”, după ce în studenție filmasem doar un scurt-metraj, la un coleg operator. Pentru „Pepe și Fifi” am fost premiat de Uniunea Cineaștilor.

*Este un actor de comedie și de dramă deopotrivă. L-am văzut într-un rol de comedie în **Parcul de Botho Strauss**, în regia lui Tudor Țepeneag, apoi, în regia lui Radu Beligan, în **De partea cul ești?***

■ Probabil că am fost nemulțumit pentru o scurtă perioadă a vieții mele, când nu eram distribuit, dar se pare că acum lucrurile s-au așezat. Toți actorii trec prin asta, nu poți să joci doar roluri principale.

Nu crede că popularitatea pe care i-o oferă televiziunea e motivul distribuirii lui mai dese, în ultima vreme. S-a dus la PRO TV pentru că a fost... chemat – și „s-a lăsat greu”.

■ Nu am avut vreo neîmplinire în teatru pe care mi-am „eliminat-o” prin televiziune. Sunt foarte ocupat tot timpul. Nu știu ce va fi în viitor, dar întotdeauna unui actor i se întâmplă lucruri neprevăzute, de pe o zi pe alta, nu știi niciodată când sună telefonul și ești chemat.

I-ar plăcea să facă mai multă comedie. A dat foarte puține interviuri, pentru că, în general, nu are de comunicat ceva anume oamenilor prin intermediul presei. Nu se consideră timid, ci chiar foarte sociabil, comunicativ, e deschis la orice „intervenție” a celor din jur, numai să fie civilizată. Crede în Dumnezeu.

■ Încerc să mă apropiu cât mai mult de El prin tot ceea ce fac. Dar mai calc și pe alături...

Mihai Călin este un interlocutor perfect. Nici simțul umorului nu-i lipsește. Și totuși, rămâne un mister care te lasă pe gânduri, după o discuție unde un reportofon strică totul. Nu-ți mai vine să te uiți la „Știi și câștigi”... Ci doar să vezi și să re-vezi spectacolele lui de la TES și de la Național, și „Pepe și Fifi”... Mihai Călin este actor, înainte de toate. O spun cu mâna pe inimă.

IOANA FLOREA